

Titlu original (eng.): Love in the dark

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

PELMAN, BRIANA

Nuntă sub ultimatum / Briana Pelman

Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 978-606-736-325-8

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA”

BRIANA PELMAN

***Nuntă sub
ultimatum***

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA DINU

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

“EL și EA”

1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigru
1076	Anne Brock	-Locul doi câștigă
1077	Barbara Steel	-Vrăjitorul din Portland
1078	Letty Cameron	-Răsplata modestiei
1079	Madeleine Ker	-O căsătorie ca pe vremuri
1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule
1081	Elaine Raco Chase	-Al nouălea val
1082	Melanie Hurst	-Cântecul sicomorului
1083	Deborah York	-O viață împlinită
1084	Norma Daniels	-Prețul datoriei
1085	Janice Maynard	-Între două femei
1086	Mary Morgan	-Întâlnire furtunoasă
1087	Jane Ashton	-Micuța fugară
1088	Linda Adams	-Secretul lui Joe Elliot
1089	Jill Baker	-O femeie complicată
1090	Margaret Way	-Stăpânul din Malpara
1091	Joan Bramsch	-Vraja unei clipe
1092	Patricia Wilson	-Temporar, mireasă
1093	Lindsay Armstrong	-Micuța irlandeză
1094	Catherine Airlie	-Suflete încâtușate

Capitolul 1

Vântul sufla cu putere în prora feribotului San Carlo, ridicând în calea lui valuri înalte, îngreunându-i înaintarea. Dar San Carlo, un vas modern cu formă aerodinamică, părea că le ignoră. Montanții parapetului gemeau adesea sub presiunea valurilor, dar rezistau.

Faye privea puntea de la adăpostul glasvandului, simțindu-se foarte bine în această aventură. Nu se așteptase să-și continue în acea după-amiaza drumul pe mare. Vasul italian fusese o surpriză plăcută, scăpând-o de feribotul spaniol lipsit de confort, în care se obișnuise cu gândul că va face traversarea pe timp de noapte.

După ce traversase Anglia, apoi Franța și Spania la bordul vechiului său mini Morris, i-ar fi prins bine câteva ore de odihnă, dar era prea nerăbdătoare ca să-și mai piardă vremea la Barcelona, știind că Mallorca se afla atât de aproape, la o sută cincizeci de mile spre sud. Când i s-a spus că feribotul San

Carlo, abia întors de la Genova urma să plece spre Mallorca, și-a cumpărat fără ezitare bilet și a urcat la bord cu vechiul și prăfuitul ei Morris.

Urmărea valurile înalte care se spărgeau de peretii vasului, simțind aceiași fiori ca de fiecare dată când ajungea la finalul unei călătorii, chiar dacă gândul că n-o aștepta nimeni în port o descumpănea. Și nu putea să nege că pe măsură ce se lăsa întunericul, simtea aceeași neliniște și nesiguranță pe care le simte orice călător plecat singur departe de casă. Dar alungă repede gândurile acestea pesimiste, amintindu-și nerăbdarea cu care își făcuse bagajele și renunțase la viața confortabilă, lăsând-o departe în urmă.

Zâmbi, întorcând fața spre vântul care sufla în prora cu putere sporită. Pornise spre Mallorca. Ce ar fi putut să-i strice viața în paradisul acela?

La apariția primilor stropi de ploaie, intră la adăpost împreună cu ceilalți pasageri, care râdeau și glumeau.

Antrenată de atmosfera veselă, porni în urma celorlalți pe numeroasele culoare și scări, părăsind puntea principală.

Se uită prin magazinele duty-free oftând în fața frumuseții obiectelor expuse, dar și a prețurilor, apoi privi prin hubloul din restaurantul vasului marea agitată.

Reuși să-i evite pe bărbații de la bord, conștientă că spaniolii erau printre cei mai insistenți. Pe culoarele înguste, acești Romeo cu ochi strălucitori îi blocau intenționat calea cu o încântare vădită, dar reușea să ignore vâlva provocată de ochii ei câprui și de bogatul ei păr roșcat. Șezlongurile erau ocupate de

cei care închiriaseră cabine pe durata călătoriei, iar acum ieșiseră să bea ceva.

Căută fără succes un loc. Ar fi dat orice să se poată așeza undeva, dar toate sofalele, șezlongurile, fotoliile erau ocupate.

Când se întoarse s-o ia spre bar, dădu peste un bărbat și-l călcă pe picior.

– O, pardon! se scuza ea.

– Nicio problemă, spuse bărbatul, mai am un picior.

– Sunteți englez! Îmi pare teribil de rău...

Femeia atrăgătoare care stătea pe scaunul vecin îl atenționează.

– Tânăra caută un scaun, Bart. Ai ocazia să demonstrezi proverbialul cavalermism englezesc...

– O, nu, vă rog! protestă Faye văzând că bărbatul se ridică.

Soția lui o luă pe Faye de mână și o forță să se așeze, zâmbindu-i conspirativ.

– Stai jos! El a vegetat toată ziua în cabină, o să-i prindă bine să-și dezmorțească picioarele.

Bărbatul se îndreptă spre bar, dar reveni imediat.

– Cred că ai pățit la fel ca noi, spuse doamna. Ai fost convinsă că nu va fi nimeni la bord în această după-amiază de ianuarie. Și când ai urcat, ce să vezi? Vasul e ticsit! Aș vrea să știu însă de unde vin și unde se duc toți oamenii aceștia?

– Cred că toți își pun aceeași întrebare, interveni soțul ei.

– De fapt, toți trebuie să ne întoarcem la casele noastre, remarcă amuzată soția.

– Sper că nu vreți să spuneți că toți oamenii aceștia trăiesc în Mallorca!

– Trebuie să vă amintesc că este o insulă unde multă lume își petrece vacanța. Dar să vedem ce vrea să bea această tânără doamnă?

Simțind privirile celor doi atintite asupra ei, Faye rosti timid:

– O... cafea, cred.

Femeia o privi amuzată.

– Nu poți să bei cafea într-o atmosferă atât de tumultuoasă! Ce-ai spune de votcă și suc de lime? Și cât așteptăm să ni se onoreze comanda, să ne prezentăm.

– Ar fi grozav, spuse Faye, a cărei timiditate dispăruse văzând atitudinea lor prietenoasă.

Bart și Greta Templeton aveau un mic hotel în Mallorca. Fuseseră câteva zile la cumpărături la Barcelona și se întorceau acasă să se pregătească pentru sărbătorile de primăvară care se apropiau. Faye află toate acestea ascultându-le discuția și glumele. I-a plăcut imediat pe cei doi. I-ar fi putut descrie drept un cuplu matur, pe care-i făcea plăcere să-l privească.

Greta avea părul blond-cenușiu aranjat într-o coafură modernă și era machiată discret. Purta o rochie elegantă bleu-deschis și o jachetă asortată, iar la mână o brățară de argint.

Nici soțul nu era mai prejos. Aveau amândoi un aer de oameni mulțumiți, semn că aveau o căsnicie fericită.

Când râsetele, vânzoleala și acel du-te-vino al pasagerilor se mai potoli, Greta Templeton o privi pe Faye cu admirație.

– Spaniola ta e mai bună ca a noastră, deși noi trăim de șapte ani în Spania. Cum ai reușit s-o vorbești atât de bine?

Faye zâmbi cu modestie.

– Bunica mea era din Mallorca. Am început să vin pe insula aceasta încă din copilărie.

N-o deranja să dezvăluie toate acestea despre ea. De când cunoscuse familia Templeton, aceștia îi dezvăluiseră fără rezerve aspecte importante din viața lor, chiar dacă ea ridicase uneori din sprâncene. De aceea, era și ea dispusă să vorbească despre problemele sale. Simțea oricum nevoia să discute cu cineva.

– Așadar, ai o bunică spaniolă! exclamă Greta.

– Bunicul era englez, continuă Faye. Dona Maria Lopez de Chalmers, ca să-i menționez toate numele, a fost a doua soție a lui. O bătrânică admirabilă, își aminti ea zâmbind. Veneam la ea în fiecare vară. Locuia în Palma de Mallorca, într-un hotel în care avea propriul apartament. În ultimii ani, părinții mei n-au mai avut timp să mă aducă aici, astfel că veneam singură.

– Ce curaj! exclamă Greta.

Faye ridică din umeri.

– Dona Maria se apropia de nouăzeci de ani; aștepta vizitele mele cu nerăbdare și nu puteam s-o dezamăgesc.

– Drumul nu este ușor, spuse Bart Templeton, l-am făcut și eu cu mașina.

– Așa este, confirmă Faye, dar de data asta vin aici ca să rămân.

Greta încercă să nu-și arate uimirea.

– Dar spuneai că bunica nu mai este...

– Da, a murit anul trecut.

Faye sorbi din cafea.

– A fost o surpriză pentru noi că mi-a lăsat acea fermă,

deoarece n-a știut nimeni că i-a aparținut.

- E o moșie în adevăratul sens al cuvântului! exclamă Greta. Faye o surprinse schimbând o privire cu soțul ei.
- Și acum mergi să vezi ce ai moștenit, nu?
- Mai mult, voi locui acolo, răspunse ea.
- Dar ți-ai văzut proprietatea? o întreabă Bart Templeton.
- Nu, dar n-am vrut să fac drumul acesta de două ori, așa că mi-am strâns lucrurile și iată-mă!
- Minunat! exclamă Greta. Știi unde este?
- Da, lângă un sătuc numit Caliseta, l-am găsit pe hartă.
- Da, îl știu, este în mijlocul insulei... un pic cam sălbatic și..
- Și? întreabă Faye.
- E un loc minunat, confirmă femeia. Numai că...
- Ceea ce vrea să spună Greta, interveni Bart, este că ai putea descoperi că viața la țară în Mallorca este total diferită de cea din stațiunile turistice.
- Mă voi adapta, spuse Faye.
- Cred că vei reuși. Dar părinții tăi ce spun?
- Consideră că fac o nebunie, zâmbi Faye. Mai ales că nu am bani. Dar am pus totul la punct. Voi picta și îmi voi câștiga astfel existența. Doar sunt artistă!

Ce doi schimbă din nou priviri. Greta ar mai fi adăugat ceva, dar soțul ei o opri.

– Se văd în sfârșit luminile insulei! În jumătate de oră, atingem uscatul.

Reîncepu mișcarea generală de du-te-vino, pasagerii pregătindu-se pentru debarcare. Bagajele erau numărate cu

grijă.

După opt ore pe mare, toată lumea dorea să simtă pământ sub picioare. Chelnerii au început să adune paharele goale de pe mese.

– Am o idee! spuse Greta. Vino să stai la noi o zi sau două, apoi îți continui drumul spre fermă.

– Ne găsești la Porto Cristo, preciză Bart, la o oră și jumătate distanță de Caliseta. Hotelul e închis acum, dar îți putem oferi o cameră.

– Sunteți atât de buni cu mine, spuse emoționată Faye, luând cartea de vizită oferită de Greta, dar aș vrea să mă duc direct la fermă.

Cum să le explice că după un drum epuizant cu mașina, apoi cu acest feribot nu mai avea răbdare, dornică să-și vadă imediat moștenirea?

– Cum dorești, spuse Greta, numai că e iarnă și...

– Ce contează în Mallorca? râse Faye. Mă voi bucura de fiecare clipă.

Se lăsă tăcerea, cuplul pornind alături de ea spre scara principală.

Faye spuse:

– A fost o mare plăcere să vă cunosc, vă voi suna imediat ce voi avea o clipă liberă...

– Da, să ne suni neapărat.

Când Faye se repezi realmente spre mașină, Greta o mai strigă o dată:

– Ești sigură că nu vrei să mergi cu noi?

– Rămas-bun, ne vedem cu prima ocazie! răspunse Faye. Îndreptându-se spre mașina sa, Faye se întoarse și aruncă o privire spre locul unde lăsase familia Templeton și-i văzu ridicând nedumeriți din umeri înainte de a se îndrepta spre cabina lor.

Pe puntea de jos era multă agitație pentru că pasagerii cu mașini la bord profitau de acele ultime minute să facă diferite aranjamente, să afle rute ocolitoare și alte informații. Faye se grăbi să li se alăture.

Luminile din Palma de Mallorca se vedeau tot mai aproape. Se așeză cu mașina în rând, pregătindu-se de debarcare. I se părea că manevrele durau prea mult. Când văzu că începe legarea odgoanelor, strânse volanul mașinii cu toată puterea, știind că nu mai avea de așteptat decât întinderea podului pe care să treacă mașinile pe uscat.

Când ajunse pe uscat, se avântă spre ieșirea din port.

Ploaia care însoțise vasul San Carlo încă de la plecarea din Barcelona continua să cadă. Faye nu avea ochi decât pentru ceea ce se desfășura în fața ei. O luă pe Paseo Marítimo, bulevardul dotat cu lumini puternice care se reflectau în mare, care văzut dintr-un capăt arăta ca o panglică imensă.

Catedrala din centru era luminată ca ziua, turlele sale grațioase străpungând parcă cerul.

Ploaia continua să cadă peste oraș, iar în dreptul fântânii din centru se formaseră bălți impresionante. Cu toate acestea, cafenelele erau pline de turiști și la această oră târzie din noapte, iar taxiurile treceau grăbite pe lângă ea. Conducând cu

grijă, traversă orașul și ajunse pe autostrada care tăia insula în două.

Drumul i se părea mai aglomerat ca altădată, dar majoritatea mașinilor veneau spre oraș, în timp ce ea nu știa cum să-l părăsească mai repede. De o parte și de alta a drumului erau case cu terase sau cu balcoane din fier, cafenele abia luminate, blocuri de apartamente ici și colo.

Faye strânse mai tare volanul în mâini. În această zonă ploaia cădea ca o perdea de apă din cer. Nu mai văzuse asemenea ploaie. Când ieși din oraș, ploaia se înteti. Suprafața drumului dispăruse sub apă. Era un adevărat coșmar să conduci pe asemenea vreme. Când trecea pe lângă vreun restaurant cu muzică și lumini care să atragă turiștii, nu avea timp nici să privească. Parcursese douăzeci de kilometri de la plecarea din Palma. Trebuia să se orienteze pentru a intra pe drumul care s-o ducă la Caliseta.

Avusese timp să memoreze drumul pe harta pe care o avea la ea și știa că trebuia să apară mai întâi podul, pe stânga. A, iată-l. Ceva mai sus, era drumul spre Caliseta.

Răsuflă ușurată când lăsă în urmă drumul principal, deoarece simțea o durere cumplită de ochi provocată de farurile mașinilor venind din sens opus. Pe acest drum lateral erau puține posibilități să fie asaltată de farurile mașinilor care părăseau Caliseta.

A mers așa o vreme prin întunericul de nepătruns. Începea să dorească să nu fi fost singură. Drumul era îngust și sinuos, nu avea pe laturi decât niște parapete din piatră